

Gennem et Naaleje.

Desba Strætton:
Fra Engellst.

(Fortf.)
XXXVIII.

Sørgelige Luksurfinger.

Efter som det ikke var nogen Grund til at vente, bestemte Esther og Justin deres Bryllup til en Dag midt i Januar Maaned. Væksen foregik i Herford Kirke, og det hele var holdt saa hemmelig, at sin gamle Fosse var med som Justins Forlover. Det var paa en vis Maade med Anelse om noget ondt, at Esthers Fader førte sin Datter til Kirken, thi han maatte jo vilkaarlig beklage, at han havde valgt Louise Datt i Stedet for denne farlige, yndige Datter. Følge Esthers Duffe var Louise som hendes Faders Duffe ogsaa til Stede, og det var med selvbevidst Stolthed, at hun skrev sit Navn Louise Datt i Kirkebogen; det var første Gang, hun havde Velsighed dertil, og hun glædedes faaledes, at hun næppe kunde holde paa Benene. Fosse skrev sit Navn med store, uafselvne Bogstaver, hvorefter han foldede sine store, barbede Hænder om Hogen, som han altid gjorde hjemme, naar han lukkede sin Bibel.

"Herren velsigne dem begge to," sagde han. "Det er saa underligt at tænke paa, at vi med vore mange Høj og Synder maa faa i samme Forhold til vore Duffur som vor Drejer til sin Kirke. Og dog er det faaledes. Vi lever og arbejder for vore Duffur, og Vi det og Arbejdet vilde ikke være det, det er, derfor vi ikke havde dem at tænke paa. Paa samme Maade var det, at or Drejer fornedrede sig selv og tog en Tjenestefælle paa for at frelse de Menneker, han elskede saa højt. Der er kun to Skinder," beddede han, idet han saa paa Esther og Louise, "men lad her af os elske sin Duffur som sig selv."

"Det har jeg altid gjort," sagde Dr. Linn, idet han henvendte sig til Justin. "Esther har altid været en god Datter, og jeg haaber, du vil blive en god Begjæfalle. Vi maa hellere sige Naale og sønne end at bide og bide og Lykke. I skulle vel op paa Slottet for at fortælle Fru Herford om denne Begjæfning?"

"Ja, vi kan ikke tage herfra uden at have histt paa min Moder," hvarede Justin.

Men Opfordringen af denne Higt var ingen Fornøjelse. Bryllupet var blevet holdt hemmeligt for Fru Herford, ellers havde det ingen Hemmelighed været og derfor vidde de ogsaa, at de vilde møde bitre Bedrøvelser. Ingen i hele Landsbyen anede noget om, hvad der den Formiddag foregik i Herford Kirke, og ved strafs at tage op paa Slottet vilde de forhindres, at Fru Herford fik det at vide af andre end dem selv.

Der var stille og øde, da de forte op ad Alleen og iteg af ved Sovekammeret, Mikard var ifte hjemme, og der var ingen Gæster for Tiden. Justin førte Esther gennem de Gange og Værelser, der ikke mere tilhørte ham, til den store Dagligstue, hvor han havde hørt gamle Mikard Herfords Testamente blive læst højt. Der sad hans Moder fuldhændigt optagen af en Bog, omgivet af dødsige Stik.

"Men er det Justin og Esther Linn?" råbte hun, da de kom ind; men da hendes Son havde præfenteret Esther som sin Duffur, faldt hun tilbage i Stolen.

"Din Duffur!" gentog hun og stirrede forbauset og tvivlende paa ham.

"Vi er bleve vidde i Formiddag," stundte Justin sig at forklare, "og vi kommer lige fra Kirken for at fortælle dig det, Moder, for nogen anden fik det at vide. For ellers var fiden lovede Esther at blive min Duffur, og da nu hendes Fader har giftet sig igen, mente hun at kunne holde sit Veste."

"Ja, jeg har jo altid tænkt, at der var noget bag eders Venkab," sagde Fru Herford unaadigt, medens hun dog samtlig fystede Esther. "Du har ellers været meget hemmelighedsfuld, skant det jo ikke bringer nogen Forandring for mig, derfor vil jeg ogsaa af ganske Hjerte sønne eder til Lykke. Men det er en fuldstændig Gaade for mig, hvorledes du vil leve af den Indtægt, du har. Hvad tror du, Vilki vil sige dertil? Nu vil du faa et erjare, hvor ufornuftige Bern kunne være, naar Fader eller Moder gifter sig anden Gang. Du tilgav aldrig mig, at jeg giftede mig med Mikard Herford, og nu vil du faa samme Sora, som jeg har høft. Det maa imidlertid blive din egen Sag, og jeg ønsker dig atter til Lykke."

Som fastede Skriftsunderne paa sin Skappe tilbage og iteg sig over Bunden med sin øvide Naand. Naar man undtager et Par Nager i Bunden, faa hun ligesaa ungdommelig ud, som da hendes Mand døde.

"I burde have ladet mig det vide i Norgeen, at I skulde have Bryllup i Dag," sagde hun, "det er altid ubehageligt at blive overrasket paa den Maade. Og tilmeld min egen Son. For Hjelpekabet er her saa stille i Herford, at det vilde have været en hel Adprebelse at pynte Kirken og give en stor Profost. Vi funde nok have indbudt en Del, som vilde komme for Esthers Skyld. Men du har naturligvis aldrig spurgt mig om min Mening, Justin, ellers havde du ikke først overtaget Godset og saa givet det fra dig. Jeg har aldrig kendt nogen, der gør Sadanne Dumbede som du."

"Men i Dag har jeg ifte gjort nogen Dumbede," indvendte han med et lykkeligt Smil.

"Det vil Fremtiden vise," hvarede hun, "naar der er Fattigdom til Huse, forhindrer Skerligheden. Du funde have været en Statte for mig i min Ensomhed. Mikard indbyder hele Omegnens simple Folk, og saa fortæller han mig, at jeg er for gammel til at være sammen med hans Venner, som ikke er vante til at omgaae gamle Folk. Han siger, at jeg har at se efter Bagerne og Husvæsenet, som om jeg var hans Husholderke. Men det værste er, at jeg ikke kan faa ham til at udbetale mig mine Penge, nu er der gaaet to Aar, og han holder mig affurat for et halvt Aar. Nu har du giftet dig, og ingen af mine Søner kan altsaa være til Statte for mig."

Som brast i Graad, medens hun fortalte om sine mange Bekymringer. Men den rette Grund til, at hun kom frem med disse Klager, var denne, at hun var bange for, at Justin skulde vente en god Brudgave af hende, og denne Forventning vilde hun paa den Maade komme i Forbød. Mikard betalte hende i Virkeligheden ifte hendes Rentepenge, men derimod øslede han Penge bort til ganske unyttige Ting, saa at Her-

fords Bestand, som Justin saa omhyggelig havde forægt, nu var ved at fvinde.

"Jeg skal skrive til Mikard," lovede Justin.

"Jeg tror ikke, det vil nytte noget," klagede Fru Herford. "Jeg kan ikke sige dig, hvor mange Gange om Dagen jeg ønsker Vilki og dig tilbage. Dengang var jeg da Fru paa Slottet, og jeg maa give Vilki den Ros, at hun aldrig fagde mig ind, selv om du ødelagde og forfædte hende. Staffels Barn, nu er hendes lykkelige Dage forbi; du maa ikke afbyrde mig, Justin. I dine Dine er Esther selvstændig Fuldkommenheden selv, men hvor fuldkommen hun end er, er jeg vis paa, at Vilki ikke er glad for at jaa Stedmoder. Jeg haaber, at Esther vil tilgive en Skuffet og bekymret Moder, fordi hun siger sin Mening."

"Vilki og jeg kender hinanden, og vi holder meget af hinanden," hvarede Esther mildt.

"Maafte, men jeg har aldrig hørt noget Barn holde af sin Stedmoder. Men det er godt, at det først er slet nu; thi jeg ved ifte, hvorledes det skulde være gaaet, dersom De var kommen her, medens Justin var herre. Jeg funde selvstændig ifte have opgivet den Stilling, min Mand havde givet mig ved sin Død, og vi funde ifte have haft to Fruer paa Slottet."

"Men hvad vil du saa gøre, dersom Mikard gifter sig?" spurte Mikard. "Min Stedfader gav dig sin et Hjem her i Huset, der var ifte Tale om uindstrænkent Nylidighed. Du maa være forberedt paa, at Mikard mulige Duffur ogsaa vil være uindstrænkent Herferende."

"I saa fald vil jeg tage herfra," hulkede Fru Herford; "mine egne Søner jerge mig ud af mit Hus. Justin, Justin, hvor funde du fette din Duffur over mig?"

"Selvfølgelig skal min Duffur være Fru i mit Hjem," hvarede Justin harmuldt; "men lad nu ifte denne indbildte Sora, som maafte aldrig blive Virkelighed, pine dig, Moder. Vi kan ifte blive længere, dersom vi skal komme tidsnød til Middagsstøget, men vi mente, vi burde øsle paa dig, for vi tog herfra."

"Det vilde have været meget mærkeligt, om min ødste Son var bleven gift, og jeg skulde være den sidste, som fik det at vide. Jeg ønsker dig til Lykke! Hvad har jeg dog gjort, siden jeg har sadanne ulogiske Søner? Mikard lod hemmelig hjemme fra, og du har søst Bryllup i et Hemmelighed. Men lad det nu være glemt; jeg tilgiver dig, Justin, og ønsker, at du ifte maa blive ene, naar du bliver gammel."

Etter en falg Afked forlod de hende. Da de gif gennem de lange, fædte Gange til Døren, faa de dekke aalorlige og bekymrede ud; men da Justin fik De paa Esthers mørke Mine, mødte han den med et lærligt Smil.

"Min Moder," hvarede han undstødbende.

"Q min Fader," hvarede hun med et Smil; "vi maa være over med dem begge. Nu ere vi lykkelige nok til at bære over med dem alle og med os selv; ja vi ere lykkelige nok til at bære hverandres Byrder."

"Jeg har Lov til at bære din, fordi du tilhører mig," sagde han lærligt, idet han hjalp hende ind i Vognen. "Endelig min!" tilføjede han. "Jeg er lykkelig nok til at bære en tung Byrde."

XXXIX. Sæden modnes.

Jagen var bleven mere overrasket over Dr. Linn's andet Begjæfning end Mikard Herford; men samtlig morede det ham at se Louise's Antvaregninger for at kunne optrede som den fornemme Dame, og da Esther havde forladt sit Hjem, blev han en hyppig Gæst der. Mangen en Gang, naar han gif fra Herford til Eremitagegaarden, stod han stille paa et af de høje Sten, hvorfra han funde se uover Godset; men altid betragtede han det med Utroost. Han vidste, at han var østol, selv om han ifte maa var faldstændig som i sin første Ungdom; men han vidste ogsaa, at den Ejendom, som var kommen til, kunde gaa ligesaa let. Og at nytte den, vilde sige det samme som at nytte den Ejendom, hans mange Forældre havde arbejdet og sparet for. Han vilde helst ifte tænke paa, at Godset funde glide ham ligesaa let af Haandene, som Pengene havde gjort det før, men paa den anden Side funde han ifte nægte sig selv nogen Adprebelse eller jøre sit Liv ind i en anden Bane.

Han forspjgte imidlertid at jinde en Del Adprebelse paa Eremitagegaarden, hvor Louise altid tog venligt imod ham. Hun passede vel paa, at hendes Mand ifte fik noget, som funde fette hans Liv og hendes Stilling paa Spil; men hun nægtede ifte Mikard, hvad han ønskede. Selv om Esther, efter at hun var bleven Fru Herford, delte sin lille Fornemme med sin Fader, var det langfra let for Louise at være Fru paa Eremitagegaarden, med den ringe Indtægt, der stod til hendes Naadighed. Hele Nabolaaget, ja selv hendes egne Venner vendte Nyggen til hende, og hun stod faaledes ganske ene.

Mange Mungelser havde Fru Herford maattet taale; men de var dog alt for intet at regne med denne, at være nødt til at indbyde Louise Datt til Herford Slot. Gamle Martha Datt havde været Gaafælle og Louise selv havde i sin Barndom været Gaas paa Klipperne. Det var en uøst, utænkkelig Nedværdiggelse for hende, at skulde være nødt til at modtage hende som sin Gæst. Men Mikard var uoverøselig, og intet var til fag stor Glæde for Louise som et Besøg paa Herford Slot. Der var jo paa en vis Maade Blegstid mellem Fru Herford og hende; thi hendes Steddatter, Fruen Esther, var jo bleven Fru Herfords Sønderdatter, og hun fortalte altid meget ubestemt om Indholdet af Esthers Breve til sin Fader. Det værste for Fru Herford var, naar hun omtalte hendes Søner som Justin og Dief; men Mikard lo hun, naar hun beklagede sig til ham. Louise var sig vel bevidst, at hun var Fru Linn til Eremitagegaarden, og selv om hendes Dragt ifte var saa smagfuld og forfattet som Fru Herfords, var den mere pralende og i Louise's Dine mere pragtfuld.

Men den nye Stilling, som Louise var kommen i, var dog langfra let for hende. Det Aag, som Esther havde baaret saa taalmødt i alle disse Aar, blev en tung Byrde for hende. Arbejdet blev haardt og Ensomheden trøffende, da hele Husboldningen og Omforgen for den gamle Mand hleide paa hende. Hun havde altid tænkt sig, at Esther havde intet at gøre; men hun maatte snart erfende, at hun fannedes til et Aal af smaa daglige Pligter, som nu faldt paa hende.

Hu funde der aldrig være Tale om, at hun kunde overlade Fr. Linn i gode Hænder, medens hun gif til Herford for at besøge sin gamle, gnavne Moder eller Tante Fosse, og dette var en virkelig Sora for hende. Trofasthed var et Grundtræk i Louise's Karakter, og selv om hendes Værgerrighed var bleven tilfredsstillende, tænkte hun aldrig paa at ville folgte sine Venner. Hendes Moder var en Stam ifte alene for Landsbyen, men ogsaa for hende, og dog besøgte hun hende fag ofte, hun kunde.

Andet Arbejde, og det haardt Arbejde, faldt ogsaa i hendes Lod; thi hun funde ifte finde sig i at se Støv paa de Væbler, som var hendes, fag længe som Dr. Linn levede. Tjenestepigen var bleven fagt op, og Staffels Louise havde faaledes faldt op af Arbejdshele Anværet for Dr. Linn's Be og Vel faldt nu paa hende, og fag Arbejdet hende nok at gøre om Dagen, fashede det sidste hende mange vaaenge Kædters Omfarg og Bekymring. Intet Under da, at hendes jør fag blønstrende Udvæende begyndte at tabe sin friske Farve, og de lange, gammelaldags Snejle viste, hvor bleg og maager hun blev. Selv om hun paa en Maade glædede sig over, at hun derved kom til at ligne Esther, indfag hun dog til Trods for alt, at hun maatte betale Maalet for sin Værgerrighed i dyre Domme.

Endelig en Formiddag i Maj Maaned vovede hun at forlade Eremitagegaarden for at bringe en Dag hos sin Moder. Etter at Esther var rejst hjemme fra, havde hun ifte høft Velsighed til at være ret længe ad Gangen hos hende, og derfor havde hun faat mange Ubegageligheder. Det var dog langfra en behagelig Ting at skulle høre paa Moderens utallige Klager og Bedrøvelser. Hun funde ifte fortælle, hvorfør Louise, naar hun dog var fag højt paa Straa, ifte havde Penge til at kunne tilfredsstillende alle hendes Fornødenheder og Smær, og det Staffels Barn funde ifte fortælle Moderen, at hun næppe havde en Krone, som hun funde bruge til, hvad hun vilde. Derfor blev hun ogsaa tilfaldt led af at høre paa de mange Bedrøvelser og Klager, og fag at klippe bort fagde hun, at hun gif hen til sin Tante fag at drikke Te hos hende.

Det var helt underligt for Louise at gaa henad Landsbyens Gade og hilse paa alle de gamle Raboer og Venner, som stod i deres Døre og misundte hende hendes Stilling uden at have fag meget som en venlig Siken til hende. Det fag hende i Hjertet at mærke denne Forandring, men overfor de andre holdt hun Hovedet høiere end før og gif fag list og forment, som det var hende muligt. Hvor var hun bedrøvet og nedflaet. Dette skulde altsaa være at være en fornem Dame; hun havde naet sit Maal; men hun var ifte lykkelig. Det fag hende døst i Hjertet at se de glade Barn tumle sig omkring og høre deres Madre fælde dem hjem til Te, faaledes vilde det aldrig blive for hende; men hun havde jo faat Lov til selv at gøre sit Bala, og hun fortød nu, hvor taabeligt hun havde valgt.

Selv om hun ifte gav sine mørke Jøfeller Luft i Ord, var de alligevel inde paa Bunden af Hjertet. Og da hun kom ind i Tante Fosses prope, blanke Skuffen, hvor Solen fknede paa Gulvberne og de gammelaldags Messinglofstaager paa Kaminen, maatte hun vilkaarlig tænke paa Eremitagegaarden ved de store, tomme Værelser. Hun lod sig faldde ned i en Værestol ved Kaminen. Hvor var dette Skuffen en levende Virkeliggørelse af hjemlig Sogge, og noget lignende funde Louise have ifte. Madam Fosse fknede sig at lave Te, medens Louise med Taarer i Øjnene fag paa hendes Forberedelser og fuffede af og til dybt.

"Ze ud, om Duffel Fosse er i Nærheden, mit Barn," bad Madam Fosse, som hørte de ødte Støf, men vilde ifte sige noget om dem, "og dersom du fjer ham, fag sig, at Teen er færdig."

Louise stod et østøblit paa Dørtærskellen og fag ud paa de Omgivelser, som hun funde hvide fra sin tidligere Barndom. Der var intet nyt i den lille Have, eller den grønne Mark paa den anden Side, eller den lille Strimmel af Søren, som man funde se mellem Klipperne, hun kendte ligesaa godt Sønnens stalden paa deres Anstlinger og Østfrens veldageliggende Synsin og Paffen i Solstimen; men hun havde aldrig fjer paa noget af dette med Taarer i Øjnene. Hvorfor havde hun ifte været tilfreds med Udligten til et Hjem som dette? Nu hørte hun ifte mere til sin egen Stand og endnu mindre til den, hun var kommen ind i; hun havde bogaet en frottelig Naalagelse.

Da Madam Fosse fag, at Louise var i fag mørkt Rumør, beslattede hun at lave et lille Nafmaalid til hendes Vte. Hun fag nogle Stiver af den ødligge Kinko, som Fru Linn ifte misundte hende, og fpojede nogle Teg til Teen. Det gode Naaldit, ferveret i det hyggelige Skuffen, hvor Theledelen furrrede paa Ilden, og den milde Forarsvind bløste ind gennem den gamle Dør, fmagte Louise fortvæfelig. Hendes Mand fagte Pris paa god Mad, og hun maatte derfor lave finere Mad til ham, som blev ferveret i hørre Værelser; men der maatte hun ogsaa fivde rant og fitv og pafse nøje paa, at ifte en eller anden Skerlighed skulde give ham Anledning til en blidende Bemærkning og en Sammenligning mellem hende og Esther. Al, havde hun ifte været taabelig?

A Gaar Aftes er Dr. Mikard kommen tilbage fra London," bemærkede gamle Fosse, medens de drak Teen. "Han har besøgt Fr. Justin, men der burde heller ifte være noget Fjendskab eller Uønskfab mellem dem, de er jo Brødre. Han siger, at der føde Fruen er ligesaa øvid og fart som en Affike, og hendes Hænder ere ligesaa gemmenskabte som Væggefaller. Han er bange for, at hun kommer af Hjemme, og hun vil ifte høre Tale af at komme tilbage til Herford."

"Kan der ifte gøres noget, Jeremias?" spurte Madam Fosse bekymret. "Fruen Vilki er jo som wort eget Barn. Staffels lille, moderløse Monji! Det vil blive en Hjerteforg for alle her i Herford, dersom noget skulde hende. Det er meget rimeligt, at hun hager hen, naar man tænker paa, at hun har maattet forlade Herford og rejse til det uvidne London, hvor Luften er daartlig og Mæffen og Væggene i lige Maade. Kunde hun ifte komme tilbage herif?"

"Dr. Mikard har talt noget deroim," hvarede gamle Fosse. "Maar alt kommer til alt, er han ifte fag flet, og maafte den Dag snart kommer, da Herren fag Tag i hans Hjerte. Han fagde til mig, at han vilde rejse bort hele Sommeren og overlade Fr. Justin Herford Slot, dersom han havde Vist til at være her en tre, fire Maaneder. Det vilde blive ligesom i gamle Dage."

"De gamle Dage kommer aldrig tilbage," indvødent Madam Fosse bedrøvet.

"Tante kan noget om min Datter — Fruen Esther?" spurte Louise. Hun var frot af at kunne tale om fit nære Forhold til Esther, som altid havde været venlig mod hende og behandlet hende som sin Faders Duffur.

"Selvfølgelig har hun fjer Fru Justin Herford," hvarede hendes Tante ftergt; "men jeg har aldrig hørt, at du havde nogen Datter, Louise Datt. Fordi du er bleven gift med den gamle, fordumne Mand, er du ifte dermed bleven Moder til en Dame som Fruen Esther."

"Saa, lad nu det være glemt," afbrød gamle Fosse, idet han rejste sig. "Selv om Louise vilde det, kan hun ifte blive Louise Datt igen. Vi maa høste, som vi har faat, men vi maa ifte fremfynde Østen. Bølg du med mig til Dyrtaarriet, Louise."

XL. Hvem faar ved Noret?

Gamle Fosse havde fjer Taarer i Louise's mørke Dine, og i Grundten beklagede han det Staffels Barn. Han tænkte, at nu var maafte Stunden kommen, da et Ord i rette Tid funde ifte hende, hvor taabelig hun havde været, fag at hun endnu, medens det var Tid, funde vende om fra sin Vels Vidfærdighed.

Der var endnu længe til Solnedgang, selv om Skerne tegnede sig dybere paa Klipperne og Klippehulerne. Selve Skjæten laa badet i et pragtfuldt Sølshag, og de gule Blomster paa Klipperne fknede ligesom Gulv. I nogle Timer havde der blæft en friff Nordøstfaling henover Sævet; fag lang Tid funde se, var Sælslaben furet af et fint Sølsuffum, der truedes med at blive opløst af Vølgerne, og dette sine Stum vilkede ind mod de forte Klippefider. I Skjæften fag en Rafte Sther, hvis Farve nærmef jør over i blisfort. Selve om det ifte funde faldes faldt, var dog Luften lidet falg, som tydede paa et begyndende Uvejrgamle Fosse og Louise talte ifte sammen paa Bejen til Dyrtaarriet, og da de naadede til det flade Klippefippe nedenfor Taarriet, hvorfra der var en vid Udfigt over Søen, fud de en Stund og fag paa det eneste, der var at se: Klippe, Hav og Himmelf.

"Sævet er nok i Dyrer," begyndte gamle Fosse; "men det er næfien, som om jeg holder mere af det, naar det er fjomfuldt. Derfor det altid var blinfifille, var der ifte noget Billede paa den urolige, vildfomme Verden. Jeg tror, Louise, Herren efter os mest, naar han fender os Tængsel og Sora, fag de unge, der endnu ifte har fundet Fred hos ham."

"Al, Duffel," hulkede Louise, "jeg har aldrig faameget som i Dag fortrudt, at jeg er bleven gift med den gamle Fr. Linn. Jeg ved godt, at det var min Stolthed og Forjængelighed, som drev mig til dette Skridt; men selv om jeg nu fortrøder det aldrig faameget, kan det ifte gøres ifftet. Jeg maa vedblive at være hans Duffur, og aldrig faar jeg en faadan god Mand, som du, Duffel, der vil øsle mig og arbejde for mig. Det er fag en daarlige Trøst at kunne fælde Fruen Esther min Datter og blide mig selv ind, jeg er en fin Dame, naar jeg maa arbejde haardere end en Tjenestepige. Jeg er ligesom en Sund, der er pyntet ud i Trøst og Hat for at gaa paa to og gøre Skuffier. Dr. Dief ler og gør Nar ad mig, og naar jeg kommer til Middag paa Slottet, taler Fru Herford ifte mere end lige nøvødvendigt til mig. Men hvad kan det nu hjælpe, at jeg fer, hvor taabeligt jeg har handlet, jeg maa dog vedblive at være den elendige, uliggelige Louise."

"Nej, nej, min Bige," sagde den gamle Mand lærligt, "det kommer altsammen an paa, om du er bedrøvet over din Synd eller den Straf, du har faat. Derfor du angter din Stolthed og Daarfub, kan Gud tage disse fra dig og gøre dig vdnung og vis. Og dersom du kan tro, at Gud øsler dig, vil din Løn og Straf ifte være fag saa flem at bære. Thi Gud øsler os af hele fit Hjerte. Han forlangir ifte først af os, at vi skulle øsle ham af ganske Hjerte, Sjæl og Sind, og fag giver han os fag en ringe Del af sin Skerlighed. Nej, som han øsler sine egne, medens de var i Verden, fag øslede han dem indtil Enden. Da du havde de høje, værgerrige Tanter om at komme til Veir, vidste du ifte, hvad du funde være bleven, du funde blive Gud den almagtige fere Barn. Hvad er den høje Stilling i Verden mod denne? Fruen Esther har aldrig fagt fere Tanter om sin Stand, fordi hun ved, hun er et Guds Barn. Søs Gud er der ifte Forfæll paa høf eller lav, fattig eller rig; han øsler Kongen og den fattigste Tigger med samme Skerlighed."

Louise funde ifte sige noget. Det var ifte første Gang, at hendes Duffel malede Guds nendeligg Skerlighed for hende; men hun havde aldrig haft Brug for den, derfor havde hun heller aldrig hørt rigtig om den. Men nu hørte hun, hvor høft Gud øslede hende, og — funde hun tro det? Blide Gud virkelig tilgave hende at hendes Synd og Daarfub?

Hun fag med Taarer i Øjnene ud over Søen hen imod de Klipper, og hviffe hendes nuværende Hjem fag, og hvor Rivet var fag mørkt og sort for hende. Hun funde ifte se den lille Indfæring, som Søen gjorde ved Eremitagegaarden, men hun funde se en Vaad dreje frem ved en af de fremfpringende Klipper, og det var Mikard's Vaad. For at fkelne den fra alle andre Vaade der i Nabolaaget havde Mikard forjnyet den med et gult Søl. I Aftenbelysningen fknede den en mægtig Sommerfugl, der let og fint fovede hen over det blå Hav. Hun fag et østøblit hægøvidigt paa den; men fag fag som der pludfelig Liv i hende, og mange Tanter for gennem hendes Hoved. Mikard funde jo have besøgt Eremitagegaarden, medens hun var borte, der var altsaa ingen, som funde holde fverken ham eller hendes Mand fra at drikke mere, end de funde taale, og det var mest fandsynligt, at hendes Mand vilde benytte sig af sin fældne Frihed. Det var første Gang, hun var gaaet fra ham, og hvad om det nu skulde fag flemme Følger. Hun vidste, hvad hun gjorde, da hun giftede sig med ham, og derfor var det hendes Pligt at vaaenge ligesaa trofast over ham, som Esther havde gjort det. Derfor Gud fun vilde tilgave hende, vilde hun være taalmødt og overbærende mod sin Mand og blive en god Duffur for ham.

"Jeg maa stynde mig hjem, Duffel Fosse," sagde hun pludfelig.

(Fortfætt)